

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

«Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν...»

■ Ἀντιχριστιανικὲς θεωρίες καὶ κινήματα

Ἀποκρυφισμὸς καὶ Νέα Ἐποχὴ*

Μέρος Α΄

1. Ἀποκρυφισμὸς

Ὁ Ἀποκρυφισμὸς ἢ **Ἀποκρυφολογία**, ὅπως δηλώνει καὶ ἡ ἴδια ἢ ἐτυμολογία τοῦ ὅρου, εἶναι ἡ μελέτη τοῦ «κεκρυμμένου», τοῦ ἀπόκρυφου καὶ συγκεκριμένα τῶν ἀπόκρυφων δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀπόκρυφης γνώσης.

Σύμφωνα μὲ ὄρισμὸ ἐκπροσώπου τοῦ χώρου αὐτοῦ,

«Ἀποκρυφισμὸς (Occultismus) εἶναι ἡ Ἐπιστήμη πὸν μελετᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι κεκρυμμένον (Occultum), συνεπῶς ὅλα τὰ προβλήματα τῆς φύσεως, τὰ μὴ εἰσέτι λελυμένα ὑπὸ τῆς ἐπίσημης Ἐπιστήμης.

Εἰδικώτερον ὁ Ἀποκρυφισμὸς ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἀνωτέρων τοῦ ὑλικοῦ πεδίου κόσμων ὅπως τὸ αἰθερικόν, τὸ ἀστρικόν πεδίον. Ἀπὸ Θεοσοφικῆς ἐπόψεως ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἶναι σύνολον μεθόδων ἀποβλεποσῶν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εἰδικοῦ τρόπου ζωῆς»¹.

Παρόμοιος εἶναι καὶ ὁ ὄρισμὸς τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ἀπὸ τὴν Τεκτονικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια: **Ἀποκρυφισμὸς ἢ Ἀποκρυφολογία** εἶναι

(*) Περιόδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 92/ Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2018, σελ. 1-6. Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ, Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων. • Ἐπιμέλ., ὑπέριτιτ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

1. Πέτρου Γράβιγγερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐσωτερισμοῦ καὶ ἀποκρύφων γνώσεων, τόμ. Α΄, Ἀθῆναι 1974, σελ. 309.

Papus (1865-1916).

«**Η** περὶ ἀπορρητῶν διδασκαλία καὶ ἡ ἀσχολία περὶ ἀποκρύφους δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος. Κατὰ τοὺς ἀποκρυφολόγους εἶναι τὸ σύνολον τῶν γνώσεων διὰ τῶν ὁποίων καθορίζεται τὸ ἀόρατον ἀπὸ τοῦ ὄρατου, ἡ ἰδέα ἀπὸ τῆς μορφῆς»².

Ὁ Papus, γνωστὸς ἀποκρυφιστῆς,

«**δ**ιδάσκει ὅτι ἡ ἀποκρυφολογία εἶναι ὄχι μόνον ἡ κεκρυμμένη ἐπιστήμη, τῆς ὁποίας δηλ. ἡ ἐσωτερικὴ ἔννοια δὲν ἀπεκαλύπτετο εἰς τὸ πλήθος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἡ προσπαθοῦσα ὅπως ἀποκαλύψει τὸ ἀόρατον διὰ τοῦ ὄρατου»³.

Σύμφωνα μὲ ἄλλο ὄρισμό, ὡς Ἀποκρυφισμὸς θεωρεῖται

«**μ**εγάλου πλήθους πρακτικῶν ποῦ ἐπεκτείνονται ἀπὸ τὴν ἀστρολογία εἰς τὴν ἀλχημεία, ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη ἰατρικὴ εἰς τὴν μαγεία ἢ μὲ ἄλλα λόγια ἐπιστήμες ποῦ στηρίζονται (θεμελιώνονται) στὴν ἀρχὴ ὅτι ὑπάρχουν ἀναλογίες καὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλων ὄντων (ὑπάρξεων) ἢ ἄλλων διαστάσεων»⁴.

Ὁ Καθηγητῆς Γεώργιος Μπαμπινιώτης ὀρίζει τὸν Ἀποκρυφισμὸ ὡς

«**τ**ὸ σύνολο θεωριῶν καὶ πρακτικῶν ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν πίστη σὲ ἀπόκρυφες ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσης, οἱ ὁποῖες δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἀντιληπτές καὶ κατανοητές λογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ, ἀλλὰ μόνον μὲ διαλογισμὸ καὶ ἄσκηση»⁵.

* * *

² Νέστορος Λάσκαρι, Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, Ἐν Ἀθήναις 1951, σελ. 123.

³ Αὐτόθι.

⁴ Barbara Riva, *Il New Age fra secolarizzazione e nostalgia*, Cesena 1997, σελ. 105.

⁵ Γ. Μπαμπινιώτη, *Λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας*, Ἀθήνα 2002, σελ. 245.

Υπογραμμίζουμε τὰ βασικά χαρακτηριστικά πού ἀποδίδουν στὸν ὄρο οἱ ἴδιοι οἱ ἀποκρυφιστές:

α) Ὅτι ἀσχολεῖται μὲ ἀπόκρυφες δῆθεν δυνάμεις καὶ πραγματικότητες τῆς φύσης καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλεγχθεῖ ἐπιστημονικῶς.

β) Ὅτι εἶναι τάχα «φυσικὴ ἐπιστήμη» παράλληλη μὲ τὴν «ἀκαδημαϊκὴ ἐπιστήμη» καὶ μελετᾷ τὰ «φυσικὰ φαινόμενα», ἐκεῖνα «τῶν ὁποίων αἱ αἰτίαι δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν διὰ τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν φυσικῶν νόμων»⁶.

γ) Ὅτι κατέχει γνώσεις ἀπόκρυφες καὶ μυστικὲς γιὰ νὰ καθορίζει «τὰ ἀόρατα ἀπὸ τὰ ὄρατά, τὴν ιδέαν ἀπὸ τὴν μορφήν»⁷.

δ) Κάνει λόγο γιὰ αἰθερικὸ καὶ ἀστρικὸ πεδίο καὶ αὐτὰ τὰ συνδέει αὐθαίρετα μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ὑποστηρίζοντας ὅτι, κατ' ἀναλογία, ὅ,τι συμβαίνει «ἄνω» συμβαίνει καὶ «κάτω».

Ἐπομένως, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀποκρυφιστῶν ὁ **Ἀποκρυφισμὸς** μελετᾷ καὶ ἐρμηνεύει φαινόμενα καὶ ὑπαρκτὲς δῆθεν δυνάμεις πού δὲν μποροῦν νὰ διαπιστωθοῦν καὶ νὰ ἐρμηνευθοῦν μὲ τὴν ἀκαδημαϊκὴ ἐπιστημονικὴ σκέψη καὶ ἔρρευνα.

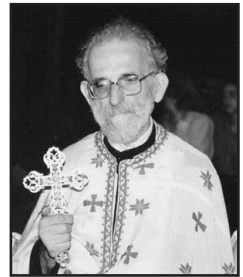
Καταχρηστικὰ λοιπόν, οἱ ἀποκρυφιστὲς τὸν ὀνομάζουν «ἐπιστήμη». Οὐδεμία σχέση ἔχει ὁ **Ἀποκρυφισμὸς** μὲ τὴν ἐπιστήμη.

* * *

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος παρατηρεῖ, ὅτι ὑπάρχουν δύο εἶδη **Ἀποκρυφισμοῦ**, ὁ θεωρητικὸς καὶ ὁ πρακτικὸς.

Στὸν θεωρητικὸ Ἀποκρυφισμὸ

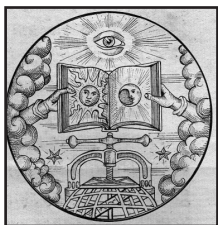
«βασικὴ ιδέα εἶναι ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἐνωμένα καὶ ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλο ὄργανισμὸ. Ὑπάρχει μόνον μία συμπαντικὴ Ἀρχὴ καὶ τὰ πάντα βρίσκονται σὲ συσχετισμὸ μὲ αὐτὴ τὴν Ἀρχή. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐλεύθερος νὰ προσδιορίσει τὴ ζωὴ

π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (1931-1996).

6. Π. Γράβιγγερ, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 309.

7. Τεκτονικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 123.

του, αλλά υπόκειται σὲ ἐπιρροὲς πού ἐκπορεύονται ἀπὸ συμπαντικὲς δυνάμεις»...

«**Ο** πρακτικὸς Ἀποκρυφισμὸς καλύπτει ὅλες τὲς “ἀπόκρυφες τεχνικὲς”, πού συνιστοῦν τὴ λεγόμενη “ἀπόκρυφη ἐπιστήμη”... Μποροῦμε νὰ ἀναζητήσουμε τὲς κατάλληλες μεθόδους καὶ τεχνικὲς, νὰ προσεγγίσουμε αὐτὲς τὲς δυνάμεις καὶ νὰ τὲς χρησιμοποιήσουμε γιὰ τοὺς δικoὺς μας σκοποὺς»⁸.

Στὸν χῶρο τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ἀναπτύσσεται καὶ ὁ Ἑσωτερισμὸς. **Η** διαφορὰ μεταξύ τους βρῖσκεται στὸ ὅτι ὁ Ἑσωτερισμὸς προβάλλει διδασκαλίες καὶ «τεχνικὲς» πού περιορίζονται

«σὲ ἓναν “ἑσωτερικὸ κύκλο”, εἶναι ἀπρόσιτες στὸ εὐρύτερο κοινὸ καὶ τελοῦνται μυστικά»⁹.

Εξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, τόσο ὁ Ἀποκρυφισμὸς ὅσο καὶ ὁ Ἑσωτερισμὸς ἀποτελοῦν ἀντιχριστιανικὲς θεωρίες μὲ κοινὰ χαρακτηριστικά, μὲ ἐκεῖνα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπως θὰ δοῦμε στὴν συνέχεια.

Στὸν Ἀποκρυφισμὸ ἐντάσσονται πλῆθος ομάδων, τάσεων καὶ κινήματων, ὅπως:

Ἀστρολογία, Ἀνθρωποσοφία, Θεοσοφία, Ἀληθμεία, Ἀριθμολογία, Σαμανισμὸς, Πνευματισμὸς, Παραψυχολογία, Channelling, Μαγεία, Μαντεία, Καμπαλλά, Χειρομαντεία, Καφεμαντεία, Ὀνειρομαντεία, Οἰονοσκοπεία, Ὑπνωτισμὸς, ἔξω-

8. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Ὁ Ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, τεύχ. 1, Αθήνα 1994, σελ. 11-12.

9. Αὐτόθι, σελ. 13.

• **Οἱ Ἑσωτεριστὲς** ὑποστηρίζουν ἀντιθέτως, ὅτι ἡ Μαγεία καὶ ὁ Ἀποκρυφισμὸς «ἀπορρέουν κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τὸν παραδοσιακὸν Ἑσωτερισμὸν», **Π. Γράβιγγερ**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 7.

• **Βλ.** καὶ Τεκτονικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία: ὁ Ἑσωτερισμὸς εἶναι «διδασκαλία μυστικὴ καὶ ἀπόκρυφῆ γνώση, ἡ ὁποία εἶναι προσιτὴ μόνο σὲ μικρὸ ἀριθμὸ ὁπαδῶν», ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 679.

• **Στὴν ἴδια Ἐγκυκλοπαιδεία** σημειώνεται, ὅτι «Καὶ σήμερον δέ, ἴδια μετὰ τὰ ἔτη τοῦ πολέμου, εἶναι καταφανεῖς αἱ ἀποκρυφιστικαὶ τάσεις μετὰ τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων», αὐτόθι.

σωματικές εμπειρίες, τηλεπάθεια, Ναΐτες, Ίλ-
λουμινάτοι, Ροδόσταυροι, Τεκτονισμός κ.ά.

Κύρια έκφραση του Ἀποκρυφισμού είναι τὸ λεγόμενο κί-
νημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

2. «Νέα Ἐποχή»

Ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι γέννημα τοῦ Ἀποκρυφισμού καὶ
γαλουχήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε κυρίως ἀπὸ τὴν Θεοσοφία,
μητέρα πολλῶν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων.

• **Ὁ** ὅρος «Νέα Ἐποχή» δὲν σημαίνει ἀπλῶς, ὅπως συχνὰ
ἐκλαμβάνεται, κάτι τὸ νέο, τὸ διαφορετικό. **Δ**ὲν ἀναφέρεται
σὲ μιὰ νέα ἱστορική περίοδο κοινωνικῶν μεταβολῶν ἢ ἐπι-
στημονικῶν ἐπιτευγμάτων.

Πρόκειται περὶ μιᾶς νέας ἀντίληψης περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ
κόσμου, περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πραγματικότητας, ἕνας νέος τύ-
πος «πνευματικότητας» ἢ «θρησκευτικότητας», μὲ ἔντονα συγ-
κριησιακὰ, πανθειστικὰ καὶ παγανιστικὰ χαρακτηριστικὰ.

**«Οἱ ὁπαδοί της ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἕνας νέος
τρόπος ἀντίληψης περὶ τῶν πραγμάτων σὲ ὅλους
τοὺς τομεῖς. Στὴν ἐπιστήμη, στὴν παιδεία, στὴν ἰα-
τρική, στὴν πολιτική, στὴν τέχνη, στὴν βιολογία. Θὰ
ἐπιτευχθεῖ μιὰ σύνθεση ὅλων τῶν ἀξιῶν, γιὰ νὰ
πραγματοποιηθεῖ ἕνας νέος πολιτισμὸς καὶ μιὰ νέα
παγκόσμια συνείδηση: ὅπως μιὰ νέα Ἀναγέννηση»¹⁰.**

• **Ἡ «Νέα Ἐποχή»** δὲν εἶναι μιὰ συγκεκρι-
μένη δομημένη ὁργάνωση. **Εἶναι** ἕνα παγκό-
σμιο ρεῦμα ἢ δίκτυο ομάδων καὶ ὁργανώσε-
ων (ὄχι μόνο θρησκευτικό), πὺν στηρίζεται
στὸν Ἀποκρυφισμό καὶ στὴν Ἀστρολογία. **Εἶ-**
ναι συνονθύλευμα ἀνατολικῶν θρησκειῶν,
ἀρχαίων μυστηρίων καὶ Ἀποκρυφισμού.

Ἡ Marilyn Fergusson, βασική ἐκφραστής
τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τὴν ὀνομάζει «συνωμο-
σία τοῦ ὕδροχόου»¹¹ καὶ «κίνηση πὺν δὲν ἔχει ὄνομα»¹².

Marilyn Fergusson
(1938-2008).

10. Jean Vernett, *La Nuova Era*, Roma-Bologna 1998, σελ. 4.

11. Τὸν τίτλο αὐτὸ φέρει καὶ τὸ βιβλίό της «*The Aquarius cospyracy*».

12. Giuseppe Ferrari, *Che cos'è il New Age*, περιοδικὸ *Religioni e Sette nel mondo*, anno 2 numero 1, 1996, σελ. 15.

David Spangler.

Τὴν ἔχουν ἀκόμη χαρακτηρίσει ὡς «δίκτυο δικτύων», πὺ «συγκεντρώνει πρόσωπα πὺ συμμερίζονται τὴν ἴδια ἄποψη γιὰ τὸν κόσμον, οἰκολογική καὶ συμπαντική». Ἐπίσης, ὡς «γλυκειὰ συνωμοσία»¹³.

Οὐσιαστικά, πρόκειται γιὰ πολὺπλοκο φαινόμενο «νέας θρησκευτικότητας», πὺ δημιουργεῖ μιὰ σύνθεση ἢ μᾶλλον ἓνα συγκρητισμὸ ρευμάτων, κινήσεων καὶ τάσεων ποικίλων πὺ δὲν εἶναι καθόλου «νέα»¹⁴. Ἄλλος ἐρευνητὴς τοῦ φαινομένου τὴν ὀνομάζει «hot dog “ripieno di tutto” (σάντουιτς μὲ γέμιση ἀπ’ ὅλα)»¹⁵.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος τὴν ὀνομάζει

*«δίκτυο, πὺ ἐνώνει ἄμμεσα ἢ καὶ ἔμμεσα μὲ πολὺ χαλαρὸ δεσμὸ ἑκατοντάδες ομάδες... ἢ τάση πὺ εἰσχωρεῖ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς»*¹⁶.

• Βασικοὶ ἐκφραστὲς τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ὁ David Spangler, ὀνομαστὸς ἡγέτης τῆς γιὰ τρία χρόνια καὶ συνυπεύθυνος στὸ νεοεποχίτικο ἴδρυμα Findhorn, στὸ ὁποῖο προσεχώρησε τὸ 1970, ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ Esalen τῆς Καλιφόρνια καὶ συνετέλεσε ἀποφασιστικὰ στὴν ἐξάπλωση τοῦ κινήματος στὴν ἀμερικανικὴ ἡπειρο καὶ ὁ Φρίτζοφ Κάπρα (Fritjof Capra), πὺ συνέγραψε τὸ βιβλίον «Τὸ μεταβαλλόμενο σημεῖο».

• Ὡς ἔτος γεννήσεως καὶ ἐκκινήσεως τῆς «Νέας Ἐποχῆς» θεωρεῖται τὸ 1962, μὲ τὴν ἴδρυση τῆς «οἰκολογικῆς κοινότητας» τοῦ Findhorn στὴ Β. Σκωτία, πὺ θεωρεῖται τὸ «παγκόσμιον χωριὸν» καὶ τὸ κέντρο τοῦ κινήματος.

Τὸ κίνημα μεταφέρθηκε στὸ Esalen τοῦ Λὸς Ἀντζελες τῆς Καλιφόρνια, τὸ ἴδιον ἔτος¹⁷.

Fritjof Capra.

13. Jean Vernett, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 10.

14. Βλ. Pierluigi Zoccatelli, *Il New Age, Collana Religioni e movimenti*, diretta da Massimo Introvigne, Torino 1998, σελ. 19.

15. Αὐτόθι, σελ. 27.

16. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, *Αποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός καὶ «Νέα Ἐποχή»*, Αθήναι 1993, σελ. 11.

17. Βλ. Pierluigi Zoccatelli, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 36-37.

Eileen Combe
(1917-2006).

Sheena Govan
(1912-1967).

Peter Caddy
(1917-1994).

Dorothy Maclean.

Ίδρυτές του ύπηρεξαν οί ἐξέχοντες μαθητές τῆς θεοσοφί-
στριας Ἀλίκης Μπέϊλυ, Sheena Govan, Dorothy Maclean, Peter
Caddy καί Eileen Combe¹⁸.

• Στὴ «Νέα Ἐποχὴ» ἐντάσσονται, πλὴν τῶν ἀποκρυφιστι-
κῶν κινήσεων καὶ ομάδων πού ἀναφέραμε προηγουμένως,
καὶ διάφορες γκουρουϊστικές, ἰνδουϊστικές, βουδιστικές, νεο-
γνωστικές ὀργανώσεις, ψυχολατρεῖες καὶ «ψυχοθεραπεῖες»,
θετική σκέψη, «ἀνορθόδοξες θεραπεῖες» καὶ τεχνικές, ἰσλα-
μικὲς αἰρετικὲς κινήσεις καὶ κινήσεις πού προωθοῦν τὴν
ἀναβίωση πρωτόγονων θρησκειῶν καὶ ἀρχαίων μυστηρίων,
νεοπαγανιστές, οὐφολόγοι καὶ θρησκευτικὲς δοξασίες ἀνα-
τολικῶν θρησκειῶν, ὅπως γιόγκα, διαλογισμὸς μετενσάρκω-
ση καὶ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ¹⁹.

• Τὰ πιὸ γνωστὰ σύμβολα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι τὸ
οὐράνιο τόξο, πού θεωρεῖται ὡς γέφυρα μεταξὺ τοῦ ἀνθρώ-
που καὶ τοῦ συμπαντικοῦ «θείου», ἡ σβάστικα καὶ ὁ οὐροβό-
ρος ὄφις τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς.

• Βάση τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ Ἀστρολογία.

• Κατὰ τοὺς ἀστρολόγους, τὸ ἡλιακὸ μας σύστημα γιὰ νὰ
ὀλοκληρώσει μία περιστροφή γύρω ἀπὸ ἓνα «κεντρικὸ ἥλιο»,
ἀπαιτοῦνται 25.900 ἔτη περίπου.

Αὐτὴ ἡ περίοδος διαιρεῖται σὲ δώδεκα ἴσα μέρη, τὰ «ζώ-
δια», καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχεῖ σὲ μιὰ «Ἐποχὴ ἢ Δια-
νομή»²⁰.

18. Αὐτόθι.

19. Βλ. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, *Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς
Ὀρθοδοξίας*, τεύχη 1-20, Ἀθήνα 1994-1996.

20. Βλ. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, *Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς καὶ
«Νέα Ἐποχὴ»*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 7-8.

Ο ήλιος για να «περάσει» από το ένα «σημείο» στο άλλο χρειάζεται 2157 έτη περίπου, που αποτελούν την κάθε «Εποχή».

Αυτό το «πέρασμα» δέν είναι άμεσο. Χρειάζονται 500 περίπου έτη «ώστε οι έπιρροές ενός σημείου (ζώδιου) να αντικαταστήσουν απόλυτως τις έπιρροές του άλλου»²¹.

● Κάθε «Εποχή» ταυτίζεται με ένα «ζώδιο», από το οποίο επηρεάζεται και παίρνει το όνομά του.

Κατά τους αστρολόγους, την εποχή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, άρχισε η «Εποχή των Ίχθύων», με κυρίαρχο τον Χριστιανισμό και με «μεσσία» της τον Ίησού Χριστό, ως περίοδος «περιορισμού και στενότητας».

Η εποχή αυτή του Χριστιανισμού τελειώνει κατ' αυτούς, με την είσοδο στο ζώδιο του Ύδροχόου, τη «Νέα Έποχή του Ύδροχόου», με τον νέο «μεσσία» της (μάλλον με τους νέους «μεσσίες» της), ή όποια είναι εποχή «φωτισμού» και «έλευθερίας».

Είναι λοιπόν «νέα» σε σχέση με την «παλαιά», δηλαδή την χριστιανική. Έτσι, ό Ίησούς Χριστός, κατά τους «νεοεποχίτες» είναι μόν «μεσσίας», αλλά της «παλαιάς» «Έποχής των Ίχθύων».

Στή «Νέα Έποχή του Ύδροχόου» τον αντικαθιστούν ή τον συμπληρώνουν, όί νέοι «ζωντανόι μεσσίες - χριστοί». Αυτόι είναι όί σύγχρονοι ένσαρκωμένοι ζώντες διδάσκαλοι, όί «άβατάρς», όί γκουρού, όί «μεσσίες-χριστοί», όί όποιοι δημιουργούν τις δοξασίες κάθε όμάδας και άσκοουν κυριαρχική έξουσία πάνω στους όπαδούς τους, καθοδηγώντας τους με τη «θεική» αυθεντία τους, στή «φώτιση».

Από τους δέκα πέντε μεσσίες-χριστούς της Νέας Έποχής που έμφανίστηκαν κατά την τελευταία 40ετία ένας ή δύο πλέον έπιζούν²².

Helena Petrovna
Blavatsky
(1831-1891).

21. Barbara Riva, μν. έργ, σελ. 21.

22.

● «Μεσσίες», ή «διδάσκαλοι» αποβιόσαντες: Samael Aun Veor - Ίνστιτούτο Γνωστικής Άνθρωπολογίας, (1977). L. Ron Hubbard - Σαηεντολογία, (1986). Bhagwan Shree Rajineesh, Osho, (1990). Livranga- Χόρχε Άνχέλ Λι-

Alice Bailey
(1880-1949).

Η «Νέα Έποχή», όπως είπαμε γαλουχήθηκε και προωθείται κυρίως, από τη Θεοσοφική Σχολή της αποκρυφίστριας Έλενας Μπλαβάτσκυ (ιδρύτριας της Θεοσοφικής Σχολής, τὸ ἔτος 1875) και από τους διάδοχούς της και επαγγέλλεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅπως και ἐκείνη, τὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» (συγκρητισμός).

Μιᾶς «θρησκείας» πού θὰ ἔχει τὸν δικό της «χριστό», ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς οὐδεμία σχέση θὰ ἔχει μὲ τὸν ἀληθινὸ ἱστορικὸ Ἰησοῦ Χριστό. **Η** «νέα» αὐτὴ θρησκεία θὰ συνάδει και θὰ ἐναρμονίζεται μὲ τις δοξασίες και τὰ «πιστεύματα» τῆς «Νέας Έποχῆς τοῦ Ὑδροχόου», ἀντικαθιστώντας κάθε ἄλλη θρησκεία.

* * *

Βασικὲς διδασκαλίες τῆς «Νέας Έποχῆς»

α) Δὲν ὑπάρχει προσωπικὸς Θεός, Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος ἐκ τοῦ μὴ ὄντος.

- **Ο** Θεὸς εἶναι ἀπρόσωπος «ἐνδοσυμπαντικὸς» και ταυτίζεται μὲ τὴ «ζῶσα ἐνέργεια τοῦ σύμπαντος», τὸ «Παγκόσμιο ἢ Συμπαντικὸ Πνεῦμα» ἢ τὴν «Παγκόσμια Συνειδητότητα» ἢ «Κοσμικὴ Συνειδητότητα» ἢ «Ζῶσα ἐνέργεια», πού προβάλλεται σὲ ποικίλες μορφές.

- **Τὸ** Σύμπαν, εἶναι «Ἐν ὄλον» ἀπρόσωπο (ἐξ οὗ και «Ολι-

βράνγκα - Ν. Ἀκρόπολις, (1991). Νικόλαος Μαριωρῆς - Ὁμακοεῖον, (1993). Κώστας Φωτεινός - Καφὲ Σχολειό, (1993). David Berg - Μὴ - Παιδιὰ τοῦ Θεοῦ - Οἰκογένεια, (1994). Διονύσιος Δῶριζας - Ἐσωτερικὸς Χριστιανισμὸς, (1995). Sri Chinmoy, (2007). Μαχαρίσι Μαχὲς Γιόγκι - Ὑπερβατικὸς Διαλογισμὸς, (2.2008). Satya Sai Baba, (2011). Σρι Ματάτζι - Σαχάτζα Γιόγκα (2011). San Myung Moon - Ἐνωτικὴ Ἐκκλησία, (2012).

- **«Ἀναληφθέντες διδάσκαλοι» - «Κοσμικοὶ χριστοί»:** Μαίτρεγία ἢ Μετρέγία, ὁ Κύριος Μαίτρέγία (= ὁ εὐτυχῆς, ὁ μακάριος, ὅστις φέρνει εὐτυχία), (βλ. ἐφημ. «Ἀνάδυση», ἀριθμ. 10). Μοριά, διδάσκαλος τῆς Ἐλ. Μπλαβάτσκυ (τὸν συνάντησε στὶς 12.8.1851). Τζιβάλ Κούλ- Djwhal Khul (διδάσκαλος, ὄδηγος τῆς Ἐλ. Μπλαβάτσκυ). Κούτ Χουμι (μαζί μὲ τοὺς δύο προηγουμένους). Σαιν Ζερμαίν- Saint Germain (ἐμφανίστηκε πρὶν 70.000 χρόνια ὡς βασιλιάς στὴ σημερινὴ Σαχάρα και τὸν 17ο αἰῶνα ὡς ἀποκρυφιστής). Σανὰτ Κουμάρα - Sanat Kumara (Ν. Ἀκρόπολις - ἐνσαρκώθηκε πρὶν ἀπὸ 18,5 ἑκατομμύρια χρόνια). Ἰακώβ Κατζάν. Βοδδισιάτβα. Ἰμάμ Μαχντί. Μάχα Τσόχαν, κ.ἄ.

στική θεώρηση του Σύμπαντος»), εντός του οποίου εντάσσονται ο άνθρωπος και ο «θεός».

• **Θ**εμελιώδες σύνθημά της αποτελεί το αρχαίο αξίωμα «*Ἐν τὸ Πᾶν*», σύμφωνα πρὸς τὸ ὁποῖο τὰ πάντα εἶναι «θεός» στὴν οὐσία καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ τελειότερη ἐκδήλωση («ἐκροή») τοῦ συμπαντικοῦ αὐτοῦ ἀπρόσωπου «θεοῦ», εἶναι δηλαδὴ καὶ αὐτὸς «θεός» κατ' οὐσίαν. **Ο** ἄνθρωπος ταυτίζεται, λοιπὸν κατὰ τὴ «Νέα Ἐποχή», μὲ τὸν Θεό.

• **Ε**πομένως, γιὰ τοὺς «νεο-εποχίτες» δὲν ὑπάρχει διάκριση μεταξὺ κτιστοῦ καὶ ἄκτιστου, δὲν ὑπάρχει Θεὸς ἔξω ἀπὸ τὸ Σύμπαν, τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὁ Ὅποῖος ἐδημιούργησε τὸ Σύμπαν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. **Η** φύση εἶναι «ἐμψυχωμένη».

• **Δ**ὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι ἓνα κίνημα χωρὶς Θεό.

• **Σ**ὲ φυλλάδιο νεοεποχίτικης ὁμάδας διατυπώνεται τὸ ἀκόλουθο σύνθημα:

*«**Η** παλαιὰ θρησκεία λέγει ὅτι ἄθεος εἶναι αὐτὸς πού δὲν πιστεύει στὸν Θεό. **Η** νέα θρησκεία λέγει ὅτι ἄθεος εἶναι ὁποῖος δὲν πιστεύει στὸν ἑαυτό του. **Π**ίστευε στὸν ἑαυτό σου, πίστευε στὸν ἑαυτό σου, πίστευε στὸν μοναδικὸ Θεό, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό»²³.*

β) **Ο** ἄνθρωπος γιὰ νὰ φθάσει στὴν «τελείωση» ἢ τὸν «φωτισμό», κατὰ τὴ θεωρία τῶν ὁμάδων αὐτῶν, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσει αὐτὴ τὴ θεϊκὴ του ιδιότητα, νὰ ἀντιληφθεῖ τὴ «θεϊκότητά» του.

• **Κ**αὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει Θεὸς γιὰ νὰ τὸν σώσει, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος - «θεός» πρέπει νὰ ἀκολουθήσει μόνος του μιὰ ἐξελικτικὴ πορεία αὐτογνωσίας, αὐτοπραγμάτωσης καὶ αὐτοσωτηρίας, καθοδηγούμενος ἀπὸ κάποιον γκουρού²⁴ ἢ ἄλλο «ὁδηγό».

• **Ἐ**τσι, στὴ θέση τοῦ Θεοῦ βρίσκεται ὁ γκουρού ἢ κάποιος

²³. Παρὰ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *Νεοφανεῖς αἵρέσεις καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας*, Ἀθήνα 1995, σελ. 212.

²⁴. **Γ**κου = σκότος, **ρου** = φῶς (αὐτὸς πού διαλύει τὸ σκοτάδι).

«μεσσίας», τὴ θέση τῆς πίστεως καταλαμβάνει ἢ γνώση –ἢ δῆθεν «κρυφὴ» γνώση–, ἢ αὐτογνωσία, καὶ ὁ ἄνθρωπος μόνος του ἀναζητεῖ τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἀνακαλύψει τὴ «θεϊκότητά» του καὶ θὰ φθάσει στὴ «φώτιση».

● Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἐπιστρατεύονται διάφορες τεχνικὲς –οὐσιαστικὰ μάταιες ἀνθρώπινες προσπάθειες– μὲ τίς ὁποῖες, ὁ ὁπαδὸς τῶν ὁμάδων αὐτῶν πιστεύει ὅτι θὰ φθάσει στὸ ποθούμενο. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν τεχνικῶν εἶναι ὁ διαλογισμὸς, ἢ γιόγκα, τὰ σεμινάρια γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς δῆθεν ἀπόκρυφης γνώσης, ἢ χορτοφαγία, ἢ στέρηση τροφῆς, ἢ τυφλὴ ὑποταγὴ στὸν γκουρού, ἢ ἀπομόνωση, οἱ ἐγκλεισμοὶ κ.ἄ.

● Ἐὰν μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα δὲν ἐπιτευχθεῖ ὁ ἐπιδιωκόμενος στόχος, δηλαδὴ ἡ «φώτιση» (δὲν διευκρινίζεται ποιὸς θὰ τὸ κρίνει αὐτό), τότε ἐπιστρατεύεται ὡς ἔσχατο μέσο ἡ παράλογη καὶ ἀντιχριστιανικὴ δοξασία τῆς **μετενσάρκωσης ἢ μετεμψύχωσης**, ὥστε μόνος του πάλι ὁ ἄνθρωπος, μὲ μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ γεννήσεων καὶ θανάτων (τὸν λεγόμενο τροχὸ τῆς «σαμσάρα») νὰ ἐπιτύχει τὸ στόχο του, δηλαδὴ νὰ ἀνέλθει πνευματικά.

● Τὸ κλειδὶ στὴ δοξασία αὐτὴ εἶναι ἡ θεωρία περὶ τοῦ «νόμου τοῦ κάρμα», τοῦ αἰώνιου νόμου τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τῆς «εἰμαρμένης» ἢ τοῦ «ἀντιπεπονθότος», κατὰ τοὺς νεοπαγανιστές, πὺ καθορίζει τὴν πορεία τοῦ «τροχοῦ» γεννήσεων καὶ θανάτων κάθε ἀνθρώπου, δηλαδὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μετενσαρκώσεων, «αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος».

● Κάρμα εἶναι ἡ συσσώρευση πράξεων προηγούμενης ζωῆς (ἢ ζωῶν), γιὰ τίς ὁποῖες γεννιέται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἐξοφλήσει κυρίως τὸ κακὸ «κάρμα» του. Ἐτσι τὸ νὰ βοηθήσεις κάποιον νὰ ἀνακουφίσει τοὺς πόνους του ἢ τὴν ἄθλια ζωὴ του, εἶναι κακὸ γιὰ τὸν ἐμποδίζεις ἀπὸ τὴν ἐξόφληση τοῦ χρέους του καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσεις νὰ μετενσαρκωθεῖ.

● Ἀντίθετα λοιπὸν μὲ τὴ χριστιανικὴ ἀντίληψη, ἡ γέννηση δὲν εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ **ἀναγκαῖο κακὸ** γιὰ τὴν ὁδηγεῖ τὸν μετενσαρκωμένο ἄνθρωπο σὲ μιὰ νέα ἀπευκτέα τάλαιπωρία.

● Κατάληξη ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνώφελης καὶ ἀτέρμονης δια-

δικασίας και περιπέτειας είναι τὸ **ἀπόλυτο παράλογο**: ἀφοῦ δηλαδή ὁ ὀπαδὸς ἐπιτύχει αὐτὸ πού νομίζει ὡς «τελείωση» ἢ «φώτιση», τότε καταλήγει στὴν **ἀνυπαρξία**, ἐξαφανίζεται δηλαδή ὅπως μιὰ σταγόνα νεροῦ μέσα στὸν ὠκεανό, γιὰ νὰ πάψει νὰ ὑπάρχει καὶ ἔτσι νὰ μὴ ξαναγεννιέται καὶ βασανίζεται σὲ τούτη τὴ γῆ.

- **Μ'** αὐτὸ τὸν τρόπο, κατὰ τὴν ἰνδουϊστικῆς προέλευσης αὐτὴ διδασκαλία, ἐπιτυγχάνεται ἡ ἔνωση τοῦ ἀτομικοῦ «θεϊκοῦ» Ἄτμαν πού ὑπάρχει σὲ κάθε ἄνθρωπο, μὲ τὸ παγκόσμιο «θεϊκὸ» Μπράχμαν.

- **Σ'** αὐτὴ τὴ διαδικασία, κεντρικὸ ρόλο διαδραματίζουν ὁ **διαλογισμὸς** καὶ ἡ **γιόγκα**, πού χρησιμοποιοῦνται εὐρύτατα στὸ χῶρο αὐτό.

- Ὁ ὄρος «γιόγκα» προέρχεται ἀπὸ τὴ σανσκριτικὴ λέξη *yug* καὶ σημαίνει «ένωση» καὶ εἰδικότερα ἔνωση μὲ τὴν ὑπερβατικὴ πραγματικότητα - τὸ Μπράχμαν. Ἐπομένως, δὲν εἶναι ἀπλὴ γυμναστικὴ ὅπως θέλουν νὰ ὑποστηρίζουν οἱ θιασῶτες τῆς ἢ οἱ προωθοῦντες αὐτήν.

- Τότε πραγματοποιεῖται τὸ «**νιρβάνα**», πού σημαίνει, οὐσιαστικά, ἐκμηδένιση, «ἄδειασμα» τῆς προσωπικῆς ὑπαρξῆς καὶ ὄχι ἀνώτερη πνευματικὴ κατάσταση καὶ ὑπαρξῆς.

- Στὸ ἐπόμενο θὰ ἀναφερθοῦμε σὲ ἄλλες βασικὲς διδασκαλίες τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

(ἔπεται τὸ Μέρος Β')